

Українська жахалка

Посланий Аналітик - 02/03/2008 20:07

(Фантастична жахалка для немовлячих)

Ніколи ще така нервова тиша не панувала під бляклим світилом, що поволі викочувалось з туману і підносилося над квадратурою безликих помешкань. Дорогами снували неговірки постаті. Час від часу поперек руху ширяв черговий Обр-питальник і спиняв якогось подорожнього. Між ними виникав тихий діалог і небавом усе мало скінчитися. Зрідка перехожий продовжував свій шлях. Але найчастіше жертва якось дивно ціпеніла, Обр-питальник діставав з червоної скриньки спеціальний апарат і прикладав його до вуст невдахи. Затим лунав нелюдський зойк. Подорожні мовчки позирали в той бік, але ніхто не смів промовити ні слова. Усі знали, що жертві тільки-но вирвано язика. Здебільшого попадались шкідливі свинореї і тупуваті ортодокси-язикалі, але від цієї процедури не був застрахований ніхто. У співчутливих поглядах бувалих подорожніх читалось: занадто жорстоко! Ця фраза витала в тумані і сумно визвонювала у головах, луною простягалась над поволі крокуючим людом ген за небосхил.

Такий праведний закон установив Вищий Суд Планети зовсім недавно. За невірне сказане Слово – виривання язика. Невірне слово – це слово чуже і слово, вжите не за Правилами. Ще недавно не було спокою від засилля мордоязичних і свинореїв, які запустили в інформаційний простір Планети технологію нищення мов. Ще трохи, і вони опанували б Глобальний Мозок і тоді вселенське життя нагадувало б нещасне бідкування чужим Розумом і чужим Словом. Іншого виходу в Автохтонів не було – відтинати язики немовлячим і мордоязичним. Сама по собі така процедура є безболісною і відбувається при вимкнених больових рецепторах. Ніхто не думав, що при виході з процесу істота видаватиме жахливий останній зойк. То тут, то там у глухій тиші лунало металеве клацання апарата- язиковиривача. Крокуючий натовп інстинктивно притискав навушники шумоізоляторів. Перемовлялись з допомогою поглядів. Від зляканого кліпання до люто-кровавого позіру із дна душі ненависника. Кажуть, що очі – це зеркало чужої душі. Саме вони, очі видавали приховану чи не відкриту істину - виривання язиків не вбереже людство від зіпсуття мови. Від цього стало гірко і на язик звертілось паскудне, зле і дратівливе слово. Невже я насправді голосно сказав цю брудну жахливу лайку на свино-язичії? Чомусь в мій бік попрямував черговий обр-питальник з червоною скринькою на лівому плечі. Тільки б не дивитись йому в добрі, але такі свицево-сірі очі! Тільки б не заціпеніти під його незворушним взором! Та вже здається пізно...Тіло якось змякло і мов би зависло над темною безконечною дорогою. Губи відчули металевий присмак язиковиривального апарату. Потужний порух паралізуючої енергії – і чудовий, доволі вправний язик перетворився на шматок біомаси. Тамую у собі нестерпний останній зойк і подумки лаю себе за недбалість і необережність. Так мені треба!!! Видно не так шанував рідне Слово і може цим спричинився до вселенського запровадження цієї жахливої процедури – виривання язика. Запізніла ревна любов до рідного Слова охопила моє єство і зчудовані подорожні чіпкими позорами з подивом зауважили під моїм правим оком велику блискучу сльозу. Пара постатей зачудовано застигла. Це ж дивина – людська сльоза серед втрачаючого Дар Мови натовпу... Єдина втіха не мовлячої душі – пекуча і гірка сльоза.

Тепер мушу бути без'язиким і жити серед великої не мовлячої, зате пишучої братії. Буду писати модні в наш пропащий час гарні писання про любов до рідної і єдиної, зневаженої і забутої аби-як вживаної зрідка про будень мови, мови співучої, солов'їної і маминої. На цьому битому шляху і без'язику вижити можна, навіть якось легше, мов без тягара совісті. А до клацання язиковиривальної машинки вже починають звикати, адже дорогою вниз іти набагато легше.

м. Івано-Франківськ
04.12.2006р.

Володимир Ференц

=====